

Helende vidnesbyrd

(Oversat fra portugisisk)

27. oktober 2014

Mit navn er Pastor Isaque Roberto. Jeg er fra Londrina i staten Paraná, Brasilien, og jeg vil gerne berette noget gennem denne e-mail. Jeg har været pastor i Londrina i 15 år. For tre år siden blev min familie skræmt af en tragisk, men stor begivenhed.

Den 24. juli 2011 var vores datter Beatriz Gabriele (i en alder af syv år) involveret i en alvorlig trafikulykke, da hun blev ramt af en taxichauffør, som hun kom gående i forgængerfeltet. Hun blev ramt med en sådan kraft, at hun ifølge politiet blev kastet 6 meter. Jeg løb hen til hende. Hun trak ikke vejret, og jeg husker at jeg råbte: "Ring efter hjælp!" Da jeg atter drejede

hovedet over mod hende, kunne jeg se dækket på en motorcykel, og jeg hørte en stemme, der sagde: "Jeg kan hjælpe. Jeg er brandmand." Gud havde placeret denne akuthjælper her på dette tidspunkt. Han vendte Beatriz om på ryggen og gav hende førstehjælp. Hun hostede blod op. Hjælpen ankom, og mens de tog sig af hende inde i ambulancen, begyndte jeg at bede. Djævelen konfronterede mig inde i mit hoved og viste mig et billede af en dreng, jeg kendte, der var blevet ramt af en bil og havde mistet tale- og koordinationsevnen. Nu kører hans familie ham rundt i en kørestol. I det øjeblik bragte djævelen dette billede frem for mit indre blik og sagde: "Dette er din datters skæbne."

Hun blev kørt til hospitalet og blev indlagt med følgende diagnose: venstre ben brækket, venstre skulderknogle brækket, venstre og højre kraveben brækket, sønderrevet milt, forskydning af lungerne og hovedtraume niveau 3 (niveau 4 er dødeligt).

Da vi ankom til intensivafdelingen, så vi vores datter koblet til flere forskellige maskiner. Hun trak vejret gennem en maskine, og hun var i koma. Tre dage efter ulykken, den 27. juli, ringede den neurokirurg, der behandlede hende, til os og sagde: "Jeg har ikke gode nyheder. Hendes tilstand er blevet forværret. Beatriz reagerer

ikke på behandlingen, og hun har udviklet et for højt tryk kranietryk. Hjernen svulmer op. Derfor cirkulerer blodet ikke gennem hjernen, og inden for få timer vil Beatriz være hjernedød." Doktoren

sagde: "Jeg har ét sidste alternativ, hvilket er at operere hende og fjerne et stykke af kraniet på hver side for at lette trykket på Beatriz' hjerne, så der er plads til, at den kan udvide sig. Men der er ingen garanti for, at hendes tilstand vil forbedres, eller for at hun kan overleve operationen."

Vi gav tilladelse til operationen, fordi vi ved, at Gud har det sidste ord. Mens de gjorde alting klar, bad de os om at være hos Beatriz, så vi kunne sige farvel.

Min kone begyndte at bede, mens jeg ringede til de andre forbedere og forklarede dem situationen. Mens min kone lænede sig ind over Beatriz' krop og bad, kom en person hen til hende og sagde: "Moder, jeg vil råde dig til at bede for, at Gud tager hende. Hvis hun overlever, så vil hun bare være en grøntsag." Timer senere, uden at vide hvad der var sket, modtog jeg en besked fra min svigerinde, som sagde, at hun, under sine bønner samme eftermiddag, havde modtaget en åbenbaring. Hun havde set en ond ånd, der kom til min kone og sagde netop disse ord.

Operationen tog næsten fem timer. Da de bragte Beatriz tilbage til intensivafdelingen, var hendes hoved helt forbundet og hendes ansigt vansiret. Nu kunne jeg kun vente. Vi bad til Gud om at helbrede hende, men vi blev ved med at modtage dårlige nyheder – lungebetændelse, en hospitalsinfektion.

En dag før Beatriz' fødselsdag (den 8. august), sagde lægen, at han ville ophøre med at give hende

bedøvende medicin for at se, om hun ville komme ud af sin koma. Jeg spurgte: "Hvor lang tid tror du, der går, før hun vågner?" "Det kan vi ikke sige med sikkerhed," sagde han. "Hun vågner måske i dag, i morgen, i næste uge, næste måned, næste år, men det kan også være, at hun aldrig vågner op."

Nogledagesenereblev det kunstige åndedrætsapparat

fjernet. Det var noget, vi fejrede, for hun begyndte at vågne op. Men i løbet af natten inhalerede Beatriz noget væske, og hendes vejrtrækning forværredes. Da vi ankom til hospitalet, så vi, at hun trak vejret med besvær. Hospitalspersonalet gjorde, hvad de kunne, for at hun skulle få det bedre. Vi gik ud og spiste frokost, og da vi vendte tilbage og bad om at komme ind, blev vi stoppet. Jeg kiggede ind gennem døren og så, at næsten hele staben stod rundt om hendes seng og græd. Vi måtte vente adskillige minutter, og da vi fik lov at komme ind, så vi, at Beatriz atter havde fået ført et rør ned i halsen, så hun kunne få hjælp med vejrtrækningen. En af lægerne sagde: "Vi er muligvis nødt til at foretage en trakeotomi, hvilket betyder at Beatriz kommer til at trække vejret gennem en slange. Hun vil ikke længere kunne trække vejret selv." Flere dårlige nyheder – endnu en grund til at bede. Nogle dage senere vågnede Beatriz af sin koma, og hun blev overført til en klinik.

Vi blev ved med at bønfalde Gud, mens vi hele tiden fastede. Da Beatriz blev overført til klinikken, omdannende vi stuen til et bønnecenter 24 timer om dagen. Vi spillede bønnemusik. Vi bad hver time. Folk, der kom ind på stuen og så Beatriz liggende i sengen med sine ben i gips og koblet op til vejrtrækningsmaskiner og en sonde, sagde, "Hvordan kan der være så fredfyldt herinde?" Hospitalsopholdet varede 53 dage i alt.

Da Beatriz blev udskrevet, kom hun hjem uden egentlig at vise tegn på, at hun ville komme sig. Vi havde en hospitalsseng, en brusestol og en kørestol derhjemme. Min kone talte med en fysioterapeut, og hun spurgte: „Doktor, hvor lang tid tror du, der går, før Beatriz kan gå?“ Doktoren svarede: „Jeg har arbejdet inden for dette felt i mange år, og jeg har aldrig læst i nogen lægetidsskrifter eller hørt beretninger om nogen, der har overlevet en ulykke som den, Beatriz var involveret i. Det er muligt, at hun en dag kommer til at gå med krykker eller et gangstativ, men – det er min overbevisning – at hun aldrig kommer til at gå normalt igen.“ Men vi havde i vores sind besluttet, at hun ikke ville komme til at ende sådan. Vi vedblev med at søge Herren, nogle gange i tro, andre gange i gråd, men altid i tillid. En dag tog vi hende hen til den lokale lægeklinik, fordi vi skulle bruge en henvisning, og jeg fortalte lægen, at det hastede. Lægen bad om at se Beatriz, og da jeg kom gående ind på klinikken med hende i mine arme, spurgte lægen, „Min herre, hvorfor har du så travlt? Hvad vil kunne ændre sig i forhold til dette barns tilstand?“

Beatriz skulle have foretaget en operation for at implantere en protese der, hvor dele af hendes kranium var fjernet. Vi fik et estimat på 147.500 brasilianske real (tæt på 60.000 USD). Vi havde ikke pengene, så vi havde endnu en grund til at bede. Vi modtog vejledning fra Gud gennem en ven, og vi begyndte en indsamling for at skaffe pengene. En dag modtog jeg et opkald fra en kvinde, der begyndte at stille spørgsmål om Beatriz. Hun spurgte, hvor meget vi stadig manglede, og jeg sagde 57.000 BRL (23.000 USD). Hun sagde, at hun ville se, hvad hun kunne gøre for os. Den følgende mandag, da jeg gik i banken, fandt jeg ud af, at vedkommende havde sat det beløb, vi manglede, ind på kontoen. Vi indsamlede hver en øre. vi havde brug for, på 40 dage. Gud være velsignet!

Operationen fandt sted den 23. december 2011. Omkring dette tidspunkt kunne Beatriz allerede sidde op med nogle puder som støtte, og hun kunne også sidde i kørestolen. Den 27. december gik jeg ind for at sige farvel til Beatriz, før jeg gik i kirke. Jeg tog hendes hånd og fortalte hende, at jeg gik i kirke. Jeg mærkede, at hun trak i min hånd. Jeg holdt godt fast, og hun rejste sig med det samme. Jeg blev bange og trådte et skridt tilbage, og på samme tid tog hun et skridt frem, og hun blev ved med at gå. Gud er tro!

Efterhånden som dagene gik, fortsatte Beatriz med at genvinde sine evner og færdigheder. Hun begyndte at tale og skrive. I maj 2012 startede hun i skole igen.

I dag, tre år senere, er hun et levende vidnesbyrd om et overnaturligt mirakel, et bevis på, at Gud lever op til Sit Ord og handler til fordel for de troende. De ord, jeg vil give dig, og som du til enhver tid bør tage med dig, er: „ALLE TING ER MULIGT FOR DEN, SOM TROR“ (Markus 9:23).

For nogle dage siden var min kone sammen med en fysioterapeut, og doktoren viste Beatriz frem for en af eleverne og sagde: „Dette er et mirakel, for hvis det ikke var for Gud, så ville hun ikke være her. Der var ikke noget, lægevidenskaben kunne gøre for hende.“

Lægevidenskaben kunne ikke gøre noget, men det KAN GUD! HAN KAN OGSÅ VIRKE I DIT LIV!
Pastor Isaque Roberto

Dette vidnesbyrd er blevet delt med hele menigheden i Londrina, og det har været et eksempel på, hvordan Guds kraft udfordrer vores tro. Se vidnesbyrdet, som vi har optaget i kirken, på YouTube: <http://www.youtube.com/watch?v=YHqbBk0A4nA>.